

El año de la furia

Direcció: **Rafael Russo**

Països: Espanya i Uruguai (2020)

Fitxa tècnica

Guió Rafa Russo **Fotografia** Daniel Aranyo **Música** Claudia Bardagí **Interpretació** Alberto Ammann, Joaquín Furriel, Daniel Grao, Martina Gusman, Sara Sálamo, Maribel Verdú, Paula Cancio, Miguel Ángel Solá, Sebastián Iturria **Durada** 101 min **Gènere** Thriller, drama **Llengües** Espanyol
No recomanada per a menors de 16 anys

Sinopsi

En el convuls Montevideo de 1972, mentre el país s'estimba irremissiblement cap al precipici de la dictadura, el Diego i el Leonardo, dos guionistes d'un conegut programa d'humor de televisió, lluiten per mantenir la seva integritat davant les pressions dels seus superiors perquè rebaixin el to de les seves mordaces sàtires polítiques i evitin ofendre els alts militars que s'estan apoderant del control del país. Paral·lelament, del costat dels opressors, Rojas, un tinent de l'exèrcit que ha estat pressionat per torturar militants o simpatitzants de la guerrilla dels Tupamaros, exorcitza els seus dimonis amb la Susana, una prostituta amb qui troba una mena de refugi emocional davant del seu fort sentiment de culpabilitat... (ICAA)

Crítica

Vides creuades a l'Uruguai sota el jou militar

El segon llargmetratge de Rafa Russo és **una coproducció hispano-uruguaiana que retrata els mesos de 1972 en què la dictadura militar es va establir al país sud-americà**. Una dictadura de la qual s'ha parlat, escrit i rodat molt menys que de la pràcticament simultània que va tenir lloc a la veïna Argentina i que va ser tan brutal i salvatge com aquella. Dins d'aquest subgènere de vides creuades que va posar de moda Robert Altman i que en els últims 30 anys és un dels més utilitzats per les cinematografies de tot el món, el film segueix diferents personatges, de tots els bàndols, els destins dels quals es veuen marcats a foc per la situació social i política i acaben confluint.

Els dos guionistes d'un programa satíric de televisió d'enorme èxit que pateixen a la carn la falta de sentit de l'humor dels alts càrrecs de l'exèrcit; un torturador professional amb seriosos dilemes existencials i una vida personal turmentada que troba refugi en un prostituta, amb qui estableix una insana relació d'amor-odi; una expatriada espanyola que regenta una pensió amb la seva filla... **tots acaben sent, d'una manera o d'una altra, víctimes** (algunes més innocents que d'altres, que quedi clar) de la desraó i de l'odi que campen a gust amb el beneplàcit de la comunitat internacional.

El millor de la pel·lícula és que **els personatges són de carn i ossos**, amb múltiples arestes, i estan retratats sense maniqueisme: tant el més brutal dels militars té en algun moment actituds que l'humanitzen com els suposats bons mostren debilitats que els porten a vorejar el costat fosc, que objectivament injurien però que els garantiria una vida menys problemàtica i els sumeix en un debat existencial. Tots, siguin quines siguin les seves idees, lluiten per defensar, almenys davant de si mateixos i per molt equivocats que estiguin, una mica de dignitat humana.

El multicultural repartiment contribueix a donar credibilitat a aquests personatges i és fàcil imaginar una gran implicació de tots els actors en el projecte, perquè només així s'entén que grans figures com l'argentí Miguel Ángel Solá o l'espanyola Maribel Verdú hagin acceptat papers secundaris, per sota del seu estatus, però amb un pes fonamental en la història i que estan al servei d'aquesta. Entre la resta del repartiment cal destacar una Martina Gusman que, pel·lícula rere pel·lícula, literalment se'n surt, i un Daniel Grao en el rol més complicat de la seva carrera.

Alberto Luchini – elmundo.es